

every

ดิวอู๋ (蒔舞) เขียน
G.N Voyager แปล
Ooi Choon Liang ภาพ

คน
สื่อ
วิญญาณ

今志異之莫逆於心

2

คำนำ

ผู้นำเผ่าเถียนอย่างไอโมชินและมังกรวารีเจียงหลีกกลับมาพบกับนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง

แน่นอนว่าพวกเขายังคงข้องเกี่ยวกับปัญหาผีๆ เช่นเคย เพราะไอโมชินยังคงคอยช่วยเหลือวิญญาณที่มีเรื่องบางอย่างติดค้างจนไม่อาจปล่อยวางได้เหมือนที่ผ่านมา ทั้งยังจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจและเข้าทำงานในหน่วยคดีพิเศษอย่างเต็มตัวแล้ว ในแต่ละวันของเขาจึงหมดไปกับการแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับเหล่าวิญญาณโดยมีเจียงหลี้เป็นผู้ช่วยในยามจำเป็น

'คน • สื่อ • วิญญาณ' เล่มที่สองนี้ว่าด้วยเรื่องวิวาหิผีที่วีกันตามหลักแล้วไม่ควรจะเกิดขึ้นกับคนเป็น แต่เมื่อมีคนที่มีใจยังพะว้าพะวังกับคนตาย ทำอย่างไรก็ตัดไม่ขาดเสียที และบังเอิญมีคนที่จะช่วยคลายกังวลนี้ให้ได้จริง วิวาหิผีที่ตึงตันจะให้คนเป็นผูกติดกับคนตายจึงเกิดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นคนเป็นผู้โชคร้ายคนนั้นยังเป็นเจียงอี้อันเพื่อนของไอโมชินอีกด้วย ปัญหาไอโมชินย่อมไม่อาจดูดยาแน่นอน

คุณนักอ่านทุกท่านอย่ารอช้า ร่วมติดตามผู้นำเผ่าเถียนและท่านบรรพบุรุษสกุลเจียงไปแก้ไขปัญหาผีๆ เหล่านี้ด้วยกันในหน้าถัดไปเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * ไอโมะชิน ทายาทคนสุดท้ายของเผ่าเถียน และเป็นผู้นำเผ่าคนปัจจุบัน อันเป็นรุ่นที่สี่สิบสาม หลังเรียนจบจากโรงเรียนตำรวจ ก็เข้าทำงานที่กองงานบุคคล กรมตำรวจนครบาลทันที
- * เจียงหลี่ มังกรวารีที่บรรพบุรุษสกุลเจียงบูชาเมื่อเกือบพันปีก่อน เป็นเพื่อนกับไอเซียง ผู้นำเผ่าเถียนรุ่นที่หกซึ่งเป็นผู้ที่ให้คำสัญญาไว้ว่าจะให้ลูกหลานเผ่าเถียนหมั่นหมายเป็น คู่บ่าเพ็ญเพียรของเขา นั่นก็คือไอโมะชิน
- * เจียงเจิงฟาง ผู้นำสกุลเจียงคนปัจจุบัน เรียกขานเจียงหลี่ว่า ท่านบรรพบุรุษ และเป็นหัวหน้าหน่วยกองงานบุคคล เจ้านายของไอโมะชิน
- * ไอเยี่ยเจิน ท่านแม่ของไอโมะชิน นับเป็นชนเผ่าเถียนอีกคนที่ยังมีชีวิตอยู่
- * เจียงอ้ออัน เพื่อนของไอโมะชินในโรงเรียนตำรวจ เคยผ่านเหตุการณ์ที่ต้องข้องเกี่ยวกับความลับและวิญญาณมาด้วยกัน
- * เจียงหิงชวน เพื่อนสมัยเรียนในโรงเรียนตำรวจของไอโมะชินอีกคนหนึ่ง ที่สนิทสนมกันดี

* สือหมิง

ผู้ดูแลศาลคนกระดาศคนปัจจุบัน เพื่อนสนิทของ
ไอโม่ชิน

* เงินชื่อจวิน

หัวหน้าทีมหนึ่งของกรมอาญา กำลังศึกษาดูใจอยู่กับ
ไอเยวี่เงิน

* ไอเจิน

ท่านตาของไอโม่ชิน เป็นผู้นำเผ่าในช่วงที่เผ่าเถียน
เผชิญกับการล่มสลาย

* ไอหวง

ทานยายของไอโม่ชิน

* ไอหนาน

หรือเสี่ยวหนาน ลูกพี่ลูกน้องตัวน้อยของไอโม่ชิน
ที่คอยคุ้มครองและช่วยเขาทำงานอยู่เสมอ

ชิงหมิง* ปีที่ 23

เส้นสมรส

* ชิงหมิง หรือชิงเม้ง คือหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลอันเป็นช่วงเวลาแห่งความสดใสรื่นรมย์ มักจะเริ่มในช่วงวันที่ 4, 5 หรือ 6 เมษายน ซึ่งเป็นประเพณีที่แสดงถึงความกตัญญูต่เวทีที่มีต่อบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วของชาวจีน

บทนำ

เธอมีรอยยิ้มบนใบหน้า ท่าทางที่นั่งอยู่บนโซฟาที่ดูแสนจะเรียบง่าย มีเพียงสองมือที่วางซ้อนกันบนตักพร้อมอาการหมุนแขนแต่งงานบนนิ้วนางไม่หยุดเท่านั้นที่เผยความกระสับกระส่ายเล็กน้อยออกมา เธอรับฟังผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างเธอพูดคุยด้วยสีหน้าที่พยายามจดจ่อ แต่ในใจกลับบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าอย่าเงยหน้าขึ้นไป แค่อย่่างเงยหน้าขึ้นไปก็พอ...

ท่าทางการคิดแบบนั้นก็ยิ่งทำให้เธอสัมผัสได้ถึงสายตาที่มั่งคั่งที่จ้องมองมาที่ตนเองตั้งแต่บนล่าง เธอรู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งกายแต่ก็ทำได้เพียงรับมือกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าด้วยรอยยิ้มเท่านั้น

"จริงสิ ครั้งก่อนป้าพูดเรื่องนั้นกับเธอแล้วใช่ไหม" ผู้หญิงคนนั้นน่าจะเข้าใจความกังวลของเธอผิดไป จึงวางมือลงบนมือของเธออย่างสนิทสนมและพูดอย่างอ่อนโยน "เธอจำได้หรือเปล่า"

เงื้อมมือขึ้นใจเต้นขึ้นมาทันใดพร้อมพยักหน้าอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก ฝ่ามือของผู้หญิงที่กดลงบนมือของเธอเย็นเฉียบ แคมยังเหนียวเหนอะหนะเพราะความชื้นเหงื่อเล็กน้อย เธอรู้สึกท้อแท้ถึงสายตาเหนือศีรษะแข็งแกร่งกว่าเดิม

"ป้าก็รู้ว่าทำให้เธอลำบากใจ เธอพยักหน้าเพื่อไม่ให้พวกเราสองแม่ลูกทะเลาะกัน ป้าเลยรู้สึกขอบใจเธอมาก ที่เธอยอมแต่งให้เจ้หว่าก็ถือเป็นโชคดีของสกุลเซียเราแล้ว ป้าเองก็ไม่อยากให้พวกเธอสองคนทะเลาะกันจนไม่มีความสุข เพราะความต้องการของป้า ดังนั้นวันหลังพวกเราอย่าพูดถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเจ้หว่า"

เลนนะ" หวงเหมยฉินหยิบทิชชูแผ่นหนึ่งมาเช็ดหางตาพลางมองสีหน้าของ เจิ้งหมินซินด้วยความอ่อนโยน

เจิ้งหมินซินตกตะลึงก่อนจะถอนหายใจออกมา แต่เมื่อรู้สึกถึงความหมาย ในคำพูดของหวงเหมยฉินดูคลุมเครือ เธอก็ลังเลที่จะเอ่ยปากพูด "คุณป้า คุณป้า หมายความว่า...เรื่องนี้จะแล้วกันไปหรือคะ"

"อา...ป้าคิดอยู่แล้วนะ" หวงเหมยฉินตบมือเธออีกครั้งและพูดต่อ "ป้า คงตั้งต้นมากเกินไป ไม่ว่าจะทำอย่างไรเจ้จ้งก็ได้อยู่แล้ว ป้าก็ควรจะคิดเผื่อเจ้จ้งหาไว้ก่อน ป้าไม่กล้าพูดเรื่องนี้กับเธอจนทำให้เธอทะเลาะกับเจ้จ้งเลย"

คราวนี้เจิ้งหมินซินโล่งอกได้แล้วจริงๆ ทันใดนั้นสายตาดูเหมือนเศร้าระกือเหมือนจะหายไปเช่นกัน เธอขบขันในปฏิกิริยาตอบสนองทางประสาทของตัวเอง ก่อนที่จะเผยรอยยิ้มจริงใจกุมมือหวงเหมยฉินกลับพร้อมพูดขึ้นว่า "คุณป้า อย่าพูดแบบนี้เลยคะ มันไม่มีอะไรจริงๆ ตอนแรกฉันอยากบอกว่ามันเป็นแค่พิธีการเท่านั้น ขอแค่คุณป้ามีความสุขก็พอแล้ว ฉันไม่คิดเลยว่าเจ้จ้งจะคัดค้านขนาดนี้"

"เธอเป็นเด็กดีจริงๆ เจ้จ้งของพวกเราเองที่ไม่มีโชค" หวงเหมยฉินหยิบทิชชูแผ่นที่สองออกมาเช็ดหางตาที่แดงระเรื่อ

เจิ้งหมินซินได้ยื่นเธอพูดแบบนั้นก็รู้สึกไม่สบายอารมณ์เล็กน้อยแต่ก็ยังปลอบโยนเธอ "คุณป้าอย่าเสียใจไปเลยคะ ฉันคิดว่า...พี่เจ้จ้งก็คงหวังให้คุณป้ามีความสุขเหมือนกัน"

"นั่นสิ เด็กคนนั้นรู้ใจป้าที่สุด" หวงเหมยฉินเงยหน้ามองรูปถ่ายบนผนัง ใบหน้าฉายแววห่อเหี่ยวและโศกเศร้า ทำทางขมกลืนอารมณ์อย่างถึงที่สุดราวกับ วินาทีต่อมาจะพุ่งเข้าไปปลดรูปถ่ายนั้นลงมากอดเอาไว้นั่น

เจิ้งหมินซินเงยหน้าชำเลืองมองเร็วๆ แวบหนึ่ง ใบหน้าที่คล้ายคลึงกับ คู่หมั้นของเธอมักจะทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้น ที่ราวกับกำลังจ้องมองเธออยู่ไม่ว่าเธอจะเดินไปที่ไหนก็ตาม การชำเลืองมอง ในครั้งนี้ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ไปทั่วทั้งร่าง เหมือนเสียเจ้จ้งจ้องมองมาที่เธอ

เธอรีบก้มหน้าลงไม่กล้ามองรูปถ่ายใบนั้นอีก โชคดีที่ในที่สุดหวงเหมยฉิน

ก็เปลี่ยนใจ

หวงเหมยฉินมองไปยังรูปถ่ายใบนั้นก็คิดถึงลูกชายที่เสียชีวิตไปนานแล้ว น้ำตาจึงไหลออกมาอย่างกัลล้นไม่อยู่ เจิ้งหมินชินรีบหยิบทิชชูของสามแผ่นออกมาอีกครั้งพร้อมปลอบเธอเสียงเบา จากนั้นหวงเหมยฉินเองก็ดูเหมือนจะผ่านเรื่องนี้ไปได้แล้วเช่นกันจึงเริ่มพูดคุยถึงการจัดการธุระใหญ่ในงานแต่งงานที่จะจัดขึ้นในอีกสามเดือนให้หลัง

เจิ้งหมินชินรู้สึกว่ทั้งร่างผ่อนคลาย เธอดื่มชากินขนมกับหวงเหมยฉิน ทั้งแขกและเจ้าบ้านต่างก็พูดคุยกันอย่างเพลิดเพลิน ที่จริงแล้วพูดตามตรงเลยว่ ตั้งแต่เจิ้งหวาขอแต่งงานและพาเธอกลับไปเยี่ยมพ่อแม่ เธอก็กังวลมาโดยตลอด เธอรู้ว่ความสัมพันธ์ของคู่หมั้นกับคนที่บ้านไม่ค่อยดี จึงเตรียมพร้อมรับการกลั่นแกล้งไว้แล้ว แต่หลังจากได้เจอหวงเหมยฉินเธอก็วางใจ

ว่ที่แม่สามีของเธอเป็นคนร่าเริงแจ่มใสและค่อนข้างเอาใจใส่ พอพูดถึงพิธีแต่งงานก็ตามใจเธอไปเสียทุกอย่าง แถมยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากว่จะช่วยพวกเธอจ่ายค่าบ้านหลังใหม่ ตามเธอว่อยากว่จะซื้อบ้านที่อยู่ใกล้กับบ้านแม่หรือเปล่า ทั้งยังบอกเธอเป็นพิเศษอีกด้วยว่ต่อไปให้พวกเธอสองสามีภรรยากลับไปบ้านแม่ของเธอในช่วงปีใหม่เพราะพวกท่านทั้งสองเคยชินกับการไปเที่ยวต่างประเทศกันเอง ในวันที่สกุลเซียมาสู่ขอเธอที่บ้าน บรรดาญาติสนิทมิตรสหายทั้งหมดจึงพากันอิจฉาเธอ งานแต่งเป็นที่เห็นพ้องต้องกันของญาติผู้ใหญ่ ทุกคนต่างพากันบอกว่าเธอโชคดีที่ได้เจอแม่สามีดี

เธอเองก็คิดว่าตัวเองโชคดีมาก ไม่เหมือนบรรดาเพื่อนฝูงที่หากไม่ต้องพึ่งแม่สามีจู้จี้ขี้บ่นตั้งแต่เข้าย่นเย็น ก็เป็นเรื่องทำนองว่ต้องกลับไปบ้านแม่สามีเพื่อฟังถ้อยคำเจ็บแสบของแม่สามีและคอยดูแลบรรดาญาติผู้ใหญ่ของสามี แม้แต่ในวันหยุดที่หาได้ยาก นอกจากเรื่องเซี่ยเจิ้งจว่ที่หวงเหมยฉินเคยพูดกับเธอแล้ว เธอก็รู้สึกว่ไม่ได้มีอะไรจู้จี้จุกจิกมากนัก และตอนนี้แม้แต่เรื่องดังกล่าวเอง หวงเหมยฉินก็ยังสามารถปล่อยวางได้แล้ว เธอจึงรู้สึกอารมณ์ดีมาก

"จริงสิ ครั้งก่อนตอนไปสู่ขอ ลูกพี่ลูกน้องผู้ใหญ่ที่บ้านแม่เธอมีแฟนหรือยังละ"

หวงเหมยจินหยิบแอปเปิ้ลขึ้นมากปอกเปลือกด้วยมีดเล่มเล็ก หมุนไปเรื่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าก็ยังไม่วาย ทุกครั้งที่เจิ้งหมินชินเห็นเช่นนี้ก็จะรู้สึกประหลาดใจเหลือเกิน เธอตอบไปส่งๆ "ไม่มีค่ะ เธอเพิ่งจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจ ในโรงเรียนมีการดูแลอย่างเข้มงวด การฝึกซ้อมก็เยอะด้วย เธอไม่มีเวลาไปหาแฟนหรอกค่ะ"

"เด็กผู้หญิงที่สวยขนาดนั้น ในอนาคตอยากเป็นตำรวจหรอเนี่ย" หวงเหมยจินถามด้วยความแปลกใจเล็กน้อย

เจิ้งหมินชินกล่าวยิ้มๆ "เธอกระโดดกระโดดมาตั้งแต่เล็กแล้วล่ะคะ ตอนแรกฉันคิดว่าเธอจะไปเรียนที่โรงเรียนกีฬาด้วยซ้ำ ไม่คิดเลยว่าจะไปเรียนโรงเรียนตำรวจโดยไม่บอกกล่าวกันสักนิด คุณป้าของฉันนะกังวลมากเลย"

"ราเริงแจ่มใสหน่อยก็ดี เป็นตำรวจจะได้สร้างบุญกุศลด้วย" หวงเหมยจินพูดเสียงเบา ระหว่างนั้นก็หันแอปเปิ้ลเป็นชิ้นเล็กๆ วางเอาไว้ในจานตรงหน้าเธอ ก่อนจะหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดมือพร้อมมกล่าวย่ออย่างอ่อนโยน "นี่เป็นแอปเปิ้ลน้ำผึ้งนำเข้า รสชาติหวานมาก รีบชิมเข้าสิ"

"ขอบคุณค่ะคุณป้า" เจิ้งหมินชินหยิบส้มคันเล็กมาจิ้มแอปเปิ้ลกินไปสองชิ้นเป็นมารยาท เมื่อเงยหน้าเห็นสีหน้ายิ้มแย้มแฝงความอ่อนโยนของ หวงเหมยจินกำลังจ้องมองมา เธอก็วางส้มลงและรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาเล็กน้อย คราวก่อนหลังจากที่หวงเหมยจินยืมให้เธอแบบนี้โดยไม่พูดอะไร อีกฝ่ายก็ขอร้องเธออย่างหนึ่งจนทำให้เธอต้องตกตะลึงไปหลายวัน กระทั่งคุณหมั่นเห็นว่าเธอเหม่อลอยจึงได้ถามว่ามีอะไรในใจหรือเปล่า เธอจึงอ้อๆ อึ้งๆ บอกเขาไป สุดท้ายเขาโกรธจนหน้าเขียวแล้วพุ่งตรงกลับบ้านไปทะเลาะกับหวงเหมยจินทันที ส่วนเธอก็ตามหลังไปด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนทำอะไรไม่ถูก

"คุณป้า?" เจิ้งหมินชินส่งเสียงเรียกอย่างระมัดระวัง

หวงเหมยจินโน้มตัวเข้ามาใกล้อีกครั้งและเอื้อมมือมากุมมือเธอเอาไว้ สีหน้าอ่อนโยนเจือแววอาดูรนั้นปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าอีกครั้ง

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนเลือดทั่วทั้งร่างปล้นเย็นเฉียบ สายตาที่มืดมัวเห็นอศิระะกำลังวนเวียนอยู่รอบตัว เธอมองไปทางหวงเหมยจินที่กำลังเอ่ยปากพูด

พร้อมดวงตาแดงก่ำและมีน้ำตาไหลออกมาพร้อมกับเป็นเหยื่อที่ตกลงไปในกับดัก
 "ถือว่าป่าขอรับรองเธอแล้วกัน ลูกพี่ลูกน้องผู้หญิงของเธอคนนั้น..."

ดอญ่า

บทที่ 1

วันจิงเจ้อ* เพิ่งจะผ่านพ้นไปยังไม่ทันถึงวันชุนเฟิง** ไอมิซิ่นก็ออกจากโรงเรียนไปเป็นข้าราชการอย่างเป็นทางการและเริ่มทำงานเล็กงานตามกฎยกเว้นแต่จะมีคดีแล้ว

หลังจากได้เป็นตำรวจจริงๆ เขากลับไม่มีอะไรทำ เพราะนอกจากทีมย่อยแต่ละทีมที่มาขอความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ออกไปหาคดีด้านนอกด้วยตัวเองเลย ไม่เหมือนกับตอนที่เขายังเรียนอยู่ที่ระหว่างทางจะมีวิญญาณมาขอให้เขาช่วย เนื่องจากวิญญาณไม่สามารถเข้ามาในสถานที่ตำรวจได้ และตอนนี้ เขาก็มีเพื่อนร่วมงานและหัวหน้า ตนเองจึงไม่สะดวกไปหาคดีมาเพิ่มปริมาณงานให้ทุกคน ทั้งยังไม่สามารถทำตามที่ต้องการได้อีกด้วย ทว่าถึงอย่างไร เขาก็ต้องทำงานอยู่ดี

แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งเดือนเขาก็รู้สึกตัวเหมือนโจรขโมยเงินเดือนเจียงเจิงฟางเห็นเขาตั้งใจทำงานถึงขนาดนั้นก็จับปัญหา เลยให้คนเอาสำเนาทั้งหมดของคดีเมื่อวันก่อนมาให้เขาดู แทนที่จะรอคำร้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานคนอื่น ไม่รู้หาเรื่องที่สามารถช่วยพวกเขาได้จากคดีด้วยตัวเองยังดีเสียกว่า ในที่สุดไอมิซิ่นก็คิดว่าตัวเองคู่ควรกับการรับเงินเดือนทุกเดือนแล้ว

* จิงเจ้อ แปลว่าแมลงตื่น เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลซึ่งอยู่ในฤดูใบไม้ผลิ คือช่วงวันที่ 5, 6 หรือ 7 มีนาคม เป็นวันที่อากาศค่อนข้างอบอุ่น มีฝนประปราย

** ชุนเฟิง เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลซึ่งอยู่ในช่วงวันที่ 20 หรือ 21 มีนาคม ซึ่งเป็นช่วงที่กลางวันและกลางคืนมีระยะเวลาเท่ากัน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงค่อยๆ เคยชินกับชีวิตการทำงาน ความจริงมันก็ไม่ค่อยต่างจากตอนเรียนสักเท่าไร ก็แค่ใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ระหว่างสถานที่สองแห่งเท่านั้น นอกเสียจากตอนที่เจียงหลียู่ด้วย

ไอโมชินเข้าไปที่กรมตำรวจนครบาลตอนแปดโมงห้าสิบห้านาที ทั้งร่างยังเต็มไปด้วยความง่วงเหงาหาวนอน ได้แต่กลืนหายใจขึ้นบันไดไปอย่างเชื่องช้า

ปีนี้ช่วงจำศีลของเจียงหลียาวนานกว่าปีที่แล้วครึ่งเดือน ด้วยเหตุนี้หลังจากตื่นขึ้นมาจึงเกาะแน่นติดหมอนมาก เขาคิดว่าช่วงนี้ก็ไม่ได้มีคดีใหญ่อะไรจึงฉวยโอกาสช่วงสุดสัปดาห์ทำตามใจตัวเองสักสองวัน เช้าวันนี้เจียงหลีปลุกตัวเขาซึ่งอยู่ในอ้อมแขนอีกฝ่ายให้ตื่นก่อนบอกว่าท่านแม่ของเขากำลังเคาะประตูอยู่ ไอโมชินตกใจจนแทบจะกลิ้งลงจากเตียงทันที เจียงหลีเลยเอื้อมมือมาคว้าตัวเขากลับไปพร้อมช่วยเขาแต่งตัวก่อน เขาถึงได้พุ่งไปเปิดประตูถามท่านแม่ว่ามีธุระอะไร

ไอเยวี่ยเงินจ้องมองเขาอยู่นาน มองจนเขาหน้าแดงไปหมด ถึงจะรู้ว่าท่านแม่มองไม่เห็นเจียงหลี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่รู้ว่าบนเตียงของเขามีคนอยู่ เธอน่าจะเห็นเขาเดินมายังกระแอมก่อนพุดขึ้นมา "แปดโมงครึ่งแล้ววันนี้ลูกไม่ไปทำงานหรอจ๊ะ"

เขาชะงักไปเล็กน้อยกว่าจะคิดได้ว่าวันนี้เป็นวันจันทร์ ครั้นหันกลับไปถลึงตาใส่เจียงหลี อีกฝ่ายก็ไม่อยู่บนเตียงแล้ว เขาเลยได้แต่หันกลับมาพุดกับท่านแม่อย่างเยือกเย็น "ผมน่าจะ...ลืมตั้งนาฬิกาปลุก"

"อืม แม่ห่ออาหารเข้าไว้ให้ลูกเรียบร้อยแล้ว ลูกรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปเถอะ" ไอเยวี่ยเงินเอ่ยเสียงนุ่ม ก่อนเธอจะหมุนตัวลงปาด้านล่างยังอดเตือนอีกประโยคไม่ได้ "ใส่เสื้อที่มีคอด้วยนะ"

ไอโมชินชะงักไปเล็กน้อย รีบไปหน้ากระจกส่องดูแล้วตะโกนเสียงดังอย่างเหลืออด "เจียงหลี!!!"

"มาแล้วๆ กลับมาแล้ว อย่าเรียกเช่นนั้นสิ คอจะแตกเอาได้นะ" เจียงหลีปรากฏตัวขึ้นด้านหลังเขาพร้อมรอยยิ้มละมุนละไมบนใบหน้า จากนั้นจึงเอื้อมมือมาถูไหล่คอของเขาเพื่อลบร่องรอยโดดเด่นสะดุดตาเหล่านั้นและประทับจูบเบาๆ

ลงบนตำแหน่งเดียวกัน "อาละ ไม่มีแล้ว มองไม่เห็นแล้ว"

ไอโมชินโกรธเจียงหลี่ไม่ลงจึงลงตามองเขาแวบหนึ่งแล้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้า หิ้วอาหารเข้าพาลงตะโกนบอกว่าจะออกไปแล้ว เขารับร้อนพุ่งตัวออกมาให้เห็นรถของเจียงเจิงฟางกำลังรออยู่ที่ประตูบ้าน

ไอโมชินอยากจะถอนหายใจ ทว่าก็ได้แต่ผ่นขึ้นรถไป "ลุงเจียง...อรุณสวัสดิ์ครับหัวหน้า"

"อรุณสวัสดิ์" ถึงเจียงเจิงฟางจะบอกว่าค่อนข้างชินแล้ว แต่การถูกปลุกให้ตื่นมาวิ่งคนไปทำงานทั้งที่อยู่ในช่วงผลัดกันหยุดแท้ๆ เขาจึงรู้สึกหงุดหงิดอยู่หน่อยๆ

"...ผมเรียกรถเองก็ได้เนะครับ" ไอโมชินนึกได้ว่าวันนี้เป็นวันหยุดของเจียงเจิงฟาง จึงพูดด้วยความเกรงใจเล็กน้อย "ผมจะคุยกับเจียงหลี่ให้เขาไม่ต้องเรียกคุณมารับผมแล้ว"

"ไม่ต้องๆๆ ลุงยินดีมารับนายสุดๆ ไม่ต้องเกรงใจหรอก" เจียงเจิงฟางมีสีหน้าเจ็บปวดครวครว

ไอโมชินก็รู้ดีแะใจว่าแม้ตัวเองจะยืนกราน กลับไปเจียงเจิงฟางก็คงถูกด่าอยู่ดีเลยได้แต่ปิดปากเงียบ เปิดกล่องอาหารเข้าด้วยสีหน้าจวนปัญญาและกินอาหารเข้าเปี่ยมรักของท่านแม่จนหมด

ระหว่างทางเจียงเจิงฟางเห็นเขาหาวอยู่หลายทีก็คิดว่าป็นช่วงจำศีลของบรรพบุรุษตนเองยาวนานไปหน่อย พวกเขาเองก็เป็นคู่แต่งงานใหม่ที่เพิ่งห่างกันไปเป็นช่วงสั้นๆ เจียงเจิงฟางจึงพูดขึ้นมา "วันนี้ลุงยกเลิกวันหยุดไปละ ถึงยังงี้ก็ออกจากบ้านมาแล้ว อีกเดี๋ยวนายตอบบัตรเสร็จก็ไปนอนในห้องพักผ่อนสักพักเถอะ"

ไอโมชินก้มหน้าลงด้วยความอาย "ไม่ต้องหรอกครับ ผมไม่เป็นไร ตั้งแต่พุงนี้ไปผมจะระวังไม่ให้เกิดกระทบกับการทำงาน"

ตอนแรกเจียงเจิงฟางยังอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่ต่อมาเขาก็คิดว่าหุบปากเอาไว้เพื่อความปลอดภัยจะดีกว่า เลยได้แต่ปลอบไอโมชินว่าช่วงนี้ไม่มีคิดอะไร จะพักผ่อนสักหน่อยก็ไม่เป็นไรหรอก ไอโมชินเลยพยักหน้าเป็นการตอบรับ

สุดท้ายเจียงเจียงฟางก็ส่งเขาลงรถตรงประตูทางเข้าด้วยความใส่ใจ
"นายไปตอกบัตรก่อนเถอะ ลุงจะไปซื้ออาหารเช้า"

"เอ่อ คุณยังไม่ได้กินอาหารเช้าเหรอครับ" ไอโมชินที่กำลังจะลงจากรถ
ชะงักไปเล็กน้อย

เจียงเจียงฟางคิดในใจว่าท่านบรรพบุรุษถึงขั้นยกเขาขึ้นจากที่นอนด้วย
กลัวว่าจะมารับอีกฝ่ายไม่ทัน มีหรือจะให้ได้กินอาหารเช้าอย่างสบายใจ แต่
ถึงอย่างนั้นเขาก็ก้มก้มและพูดว่า "ปากลุงมันอยากกินซาลาเปาร้านข้างหน้า
นั่นละ ลุงจะไปซื้อสักสองสามลูกแล้วค่อยกลับมา นายรีบไปตอกบัตรเถอะ"

ไอโมชินลงรถไปอย่างฉุนเฉียว ในใจก็คิดว่าเจียงเจียงฟางไปซำมา
หลายร้อยรอบและตัดสินใจว่าเย็นนี้จะไม่ยอมให้เขาขึ้นเตียงเด็ดขาด

ตอกบัตรเสร็จก็เข้าไปในห้องทำงาน เขานั่งลงเปิดรายงานคดีเมื่อวันก่อน
เพื่อยืนยันว่าพวกเขาจำเป็นต้องเข้าไปแทรกแซงหรือไม่ ขณะที่ไอโมชินหนีบ
แฟ้มคดีเตรียมจะไปซิงซาซึกแกว อวีจิ้งเอนก็เดินเข้ามาจากด้านนอก "รุ่นพี่ไอ
มีคนมาหานายนะ"

ไอโมชินเงยหน้ามอง คนคุ้นเคยคนหนึ่งโผล่หัวออกมาจากด้านหลังอวีจิ้งเอน
พร้อมส่งรอยยิ้มให้เขา

"อ้อัน?" ไอโมชินประหลาดใจเล็กน้อย เขาวางแฟ้มคดีลง "เธอมาได้ยังไงนะ"

"พอดีฉันถูกส่งมารอรายงานของหมอซึ่งประมาณสองสามวัน หยวนชวน
เลยขอให้ฉันมาหานาย ใครใช้ให้นายไม่ไปแม้กระทั่งงานกินเลี้ยงเรียนจบละ"
เจียงอ้อันยกยิ้มเดินเข้ามา เธอไม่เคยเห็นหน่วยคดีพิเศษสังกัดกองงานบุคคล
ในตำนานจึงมองดูด้วยความสงสัยใคร่รู้ มองแวบแรกก็ดูเหมือนห้องทำงานธรรมดา
ไม่เหมือนแผนกอาชญากรรมที่มีประตูหน้าต่างให้บรรดาเพื่อนร่วมงานเข้าออกได้
ตลอดเวลา และไม่เหมือนสำนักงานบริหารที่มีที่นั่งเรียงกันเต็มไปหมด ถึงแม้
ห้องทำงานของหน่วยคดีพิเศษจะไม่ได้ใหญ่โต ด้านในก็มีโต๊ะทำงานเพียงสี่ตัว
เท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าที่ว่างค่อนข้างกว้างขวาง ด้านในยังมีห้องทำงานของ
หัวหน้าหน่วยติดกับห้องซิงซาซึกแกว เธอกวาดตามองแวบหนึ่งก็เห็นว่า
มีเครื่องซิงกาแพ ตู้เครื่องตี๋ม ตู้เย็น ตู้ชา ขนมขบเคี้ยว และเบาะหุ้มเก้าอี้รูป

อยู่ไม่น้อย องค์ประกอบนี้สามารถทำให้บรรดาเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ที่เพิ่งแยกย้ายกันไปอีกจาดาร์อนได้เลยทีเดียว

"ตอนนั้นมีคดีพอดิเลยกำลังยุ่ง ขอโทษด้วยนะ" ไอโมชินส่งยิ้มให้เธอเช่นกัน เขาเพิ่งจบการศึกษาได้ประมาณครึ่งปีแต่กลับรู้สึกเหมือนไม่ได้เจอเพื่อนร่วมชั้นมานานแล้ว

ปีก่อนเขาเก็บหน่วยกิตทั้งหมดและจบการศึกษาก่อนกำหนด โดยที่เจียงเจิงฟางช่วยเขาเลี่ยงการฝึกบทยอดเขาเจิงกงเป็นเวลาสามเดือน จากนั้นเขาก็สอบผ่านการทดสอบพิเศษของตำรวจและได้เข้าสู่หน่วยคดีพิเศษสังกัดกองงานบุคคลในกรมตำรวจนครบาลทันที

ถึงสวียวนชวนจะเคยประท้วงที่เขาจบการศึกษาก่อนกำหนดโดยไม่บอกกันสักคำ แต่ตอนนั้นก็มีคดียุ่งยากคดีหนึ่งพอดิ เขายุ่งจนหัวหมุนและไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องมิตรภาพ เพราะมันเลยได้แต่ใช้วิธีที่จัดการกับขุนให้หมิงมาจัดการกับสวียวนชวน โชคดีที่นิสัยใจคอของสวียวนชวนเป็นผู้ใหญ่กว่าขุนให้หมิงมาก อีกฝ่ายเพียงแค่พรวดไม่ก็ประโยชน์อย่างน้อยไอโมชินก็ควรหาเวลามารวมตัวกับพวกตนบ้าง พอทุกคนแยกย้ายกันไปการเจอหน้ากันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ อีกแล้ว

ไอโมชินเองก็เข้าใจตรงจุดนี้และรับปากอย่างจริงจังว่าเขาจะไปเข้าร่วมงานเลี้ยง แต่สุดท้ายเขาก็เกิดอุบัติเหตุกระดูกขาขวาหักจนต้องถูกส่งไปนอนโรงพยาบาลถึงครึ่งเดือน เขาต้องคอยปลอบเจียงหลีที่กำลังโกรธและท่านแม่ที่เป็นกังวล รวมถึงต้องขัดขวางเหล่าบรรพบุรุษอีก ไหนเลยจะมีเวลาไปงานเลี้ยงรวมตัวได้ ต่อมาสวียวนชวนได้ยืนยันว่าเขาอยู่ที่โรงพยาบาลก็เลยมาเยี่ยมเขาพร้อมเว่ยอันฉี และยอมปล่อยเรื่องที่เขาไม่ไปงานเลี้ยงรวมตัวไป

วันนั้นเจียงอิ่นไม่ได้มาด้วย บอกตามตรงเขายังคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้เจอเธออีกแล้ว แต่สุดท้ายไม่นึกเลยว่าเธอจะเป็นเพื่อนร่วมชั้นคนแรก ๆ ที่เขาได้พบหลังจากเรียนจบ

"แล้วดีล่ะ อันฉีบอกฉันว่านายเข้าโรงพยาบาลนี่นา" เจียงอิ่นทำหน้าจ้องใจ "ขาของนายหายดีแล้วหรือ"

"อืม ก็แค่กระดูกหักนะ เรื่องเล็ก" ไอโมชินตอบกลับไปตามความจริง

จากนั้นเจียงอ้ออันก็เล่าเรื่องสถานการณ์ปัจจุบันของบรรดาเพื่อนร่วมชั้นให้เขาฟังอีกครั้ง คุณกันได้ประมาณสิบนาที่เขาก็อธิษฐานว่าเธอน่าจะมีความอยากคุยกับเขา

"เธอกินข้าวเข้ามาหรือยัง" ไอโมชินถามเธอ

เจียงอ้ออันได้ยื่นขาถามขึ้นมามากอย่างกะทันหันก็ชะงักไปก่อนตอบ "...ยังเลย"

"อันฉันบ่นตั้งหลายครั้งว่าเธอไม่กินข้าวเข้า ถ้าเธอยังพอมีเวลาก็ไปดื่มกาแฟด้วยกันหน่อยมั้ย" ไอโมชินวางแฟ้มคดีกลับไปบนโต๊ะ เมื่อเห็นเธอลงลอยอยู่ครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า เขาก็หันกลับไปพูดกับอวีจิ้งเอน "ฟือวี่ ผมออกไปแป๊บหนึ่งนะ วันนี้หัวหน้าलगาน พี่ช่วยจัดการให้ผมหน่อยนะครับ"

"ไม่มีปัญหา" อวีจิ้งเอนทำท่าโอเค ไอโมชินจึงพาเจียงอ้ออันออกไป

ตึกที่อยู่ถัดไปเป็นอาคารพาณิชย์ ด้านในมีชั้นหนึ่งเป็นร้านกาแฟให้คนในนี้พาแขกมาพูดคุยกันโดยเฉพาะ เจียงเจิงฟางให้บัตรผ่านประตูเข้ามาหนึ่งใบแล้วบอกว่าด้านในตึกมีบรรยากาศของสกุลเจียงอยู่แห่งหนึ่ง อาหารเข้าอาหารเที่ยง และกาแฟของที่นี่ต่างก็ไม่เลวเลยพาเขาไปดื่มกาแฟหลังเลิกงานเป็นครั้งแรก

ไอโมชินสั่งกาแฟมาหนึ่งแก้วแล้วส่งสัญญาณให้เธอสั่งอาหารเข้ามา ระหว่างที่เธอกำลังกินอาหารอยู่เงียบๆ เขาก็ทำหน้าหนึ่งตอบข้อความที่เจียงเจิงฟางถามเขาด้วยความกังวลว่าเธอออกไปกับผู้หญิงคนไหน มีความสัมพันธ์อย่างไร และมีเรื่องอะไรกัน

ตอนแรกเจียงอ้ออันคิดว่าจะกินแค่นี้ก็พอ แต่พอเห็นไอโมชินเอาแต่จ้องเธออยู่ตลอดก็คิดว่าน่าจะง่ายเองก็มาจ้องเธอกินอาหารเข้าให้เสร็จแบบนี้เหมือนกัน ดังนั้นเธอจึงกินอาหารเข้าจนหมดด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจนิดๆ และจนปัญญาหน่อยๆ

พอไอโมชินเห็นว่าเธอกินอาหารไปได้พอสมควรแล้วเลยเอ่ยปากถาม "เธอมาหาฉันมีธุระอะไรหรือ"

เจียงอ้ออันยกยิ้มเขินอายเล็กน้อย เธอหยิบกระดาษทิชชูขึ้นมาเช็ดปากนั่งตัวตรงและตอบกลับไป "อืม ความจริงมันก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆ นะ แต่ฉันค่อนข้างสนใจก็เลยอยากมาขอคำแนะนำจากนายหน่อย"

ไอโมชินพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เธอพูดต่อไป เจียงอ้ออันเห็นว่าเขาไม่ถือสาถึงได้พูดต่อ "ฉันขอถามนายหน่อยสิว่าวิวาหีผีมีจริงหรือเปล่า"

มือของไอโมชินที่กำลังถือถ้วยกาแฟอยู่หยุดชะงัก เขาคุ่นคิดอยู่สักพักกว่าจะตอบเธอกลับไป "มันก็มีอยู่จริงนะ แต่สมัยนี้คนที่รู้ว่าจริงๆ วิวาหีผีจัดยังไงก็มีอยู่ไม่มากนัก บางคนก็เอาวันเดือนปีเกิดใส่ของแดงให้คนอื่นหยิบขึ้นมา บางคนก็มีคู่มั่นคู่หมายที่กำหนดไว้แล้ว สามารถแลกเปลี่ยนวันเดือนปีเกิดและจัดพิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการได้ แต่ความจริงทั้งหมดนี้ไม่มีทางจัดวิวาหีผีได้จริงๆหรอก มันก็เป็นแค่การปลอมโยนคนที่ยังมีชีวิตอยู่นิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นแหละ"

เจียงอ้ออันถอนหายใจพร้อมยิ้มด้วยความกระอักกระอ่วนเล็กน้อย "งั้นก็ดีขึ้นยังกังวลอยู่เลยว่าถ้าทำพิธีอะไรไปแล้วจริงๆ จะกลายเป็นการแต่งงานกับผีไป"

"ทำไมเธอถึงมาถามเรื่องนี้ล่ะ" ไอโมชินเห็นเธอรู้สึกโล่งอกขึ้นมาจริงๆ ก็อดถามอีกประโยคไม่ได้

"ฉันมีลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันจนไม่ต่างจากพี่สาวแท้ๆ คนหนึ่งนะ เร็วๆ นี้เธอกำลังจะแต่งงานแล้ว" เจียงอ้ออันคิดถึงลูกพี่ลูกน้องก็อดรู้สึกกังวลนิดๆ ไม่ได้ "ตอนสู่วอฉันก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ดูท่าทางว่าพี่พ่อแม่สามีของเธอก็โอเคในอนาคตน่าจะใจดีกับเธอมาก แต่ปรากฏว่าอาทิตย์ต่อมาเธอก็มาร้องให้กับฉันบอกว่าก่อนจะแต่งงานว่าพี่แม่สามีคนนั้นอยาก让她เข้าพิธีวิวาหีผีกับพี่ชายที่ตายไปแล้วของคู่หมั้นเธอ บอกว่ามันก็แค่พิธีเท่านั้น ถ้าสองพี่น้องได้มีภรรยาที่ดีแบบเธอ แม่สามีคงตายตาหลับได้"

"เธอปฏิเสธไปแล้วใช่ไหม" ไอโมชินเองก็มักจะได้ยินเรื่องแบบนี้อยู่บ่อยๆ คนส่วนมากก็ทำเพื่อความสบายใจเท่านั้น แต่ยังไม่มันก็ไม่ใช่วิธีที่ดีอะไร

"เปล่า เธอตอบตกลง" เจียงอ้ออันกลอกตา "พี่สาวฉันไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้แต่ก็คิดว่ามันแปลกๆ อยู่นิดหน่อย เธอถูกว่าพี่แม่สามีมีบารมีอยู่ตลอดบ้าย สุดท้ายก็คิดว่าแค่บอกว่าวันเดือนปีเกิดให้ไปกรอกลงทะเบียนสมรสเฉยๆ คนเฒ่าคนแก่ก็แค่ต้องการความสบายใจ ไม่จำเป็นต้องได้เถียงกันเพราะเรื่องนี้ ก็เลยผินใจตอบตกลงไป แต่ไม่ว่าจะพูดยังไงการถูกบังคับก็ไม่ใช่วิธีที่น่ายินดี พอกลับไปแล้วถูกคู่หมั้นถามเข้าก็เล่าให้เขาฟังจนหมด ไม่คิดว่าคู่หมั้นของเธอจะโกรธจนพาเธอ

กลับไปที่บ้านทันที แกมยังตำแม่ตัวเองสาดเสียเทเสียแล้วแ่งวันเดือนปีเกิดของพี่สาวฉันกลับมาด้วย ทะเบียนสมรสก็ฉีกทิ้ง เธออับอายสุดๆ ส่วนคู่หมั้นเธอก็โกรธมาก ว่าที่แม่สามีก็เอาแต่ร้องไห้ หลังกลับบ้านมาคู่หมั้นของเธอก็ยังโมโหอยู่ เธอรู้สึกน้อยใจก็เลยมาอยู่กับฉันสักสองสามวัน เธอไม่กล้าเล่าให้แม่ฉันฟังก็เลยมาร้องไห้กับฉันแทน"

ไอโมชินขมวดคิ้วเล็กน้อยตอนที่ไฉนเธอบอกว่าลูกพี่ลูกน้องตอบตกลง "ถ้าแค่เขียนวันเดือนปีเกิดลงไปไหนทะเบียนสมรสก็ไม่น่าจะเป็นวิชาที่จริงจังๆ หรือแม้แต่เรื่องแบบนี้เลยก็ได้ก็ควรเลี้ยง เพราะเธอไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายจะพูดอย่างทำอย่างแล้วไปทำอย่างอื่นลับหลังหรือเปล่า ยิ่งกว่านั้นคู่หมั้นพี่สาวของเธอก็ไม่ยินยอมด้วย เธอไปเกลี้ยกล่อมให้พี่สาวปรึกษากับคู่หมั้นให้ดีเถอะ เรื่องแบบนี้มักจะต้องเป็นความสมัครใจของทุกคน ไม่อย่างนั้นก็จะกลายเป็นภัยร้ายแฝงเร้นในงานแต่งงานของพวกเขาเอง"

เจียงอี่อันไฉนเขาตอบอย่างจริงจังขนาดนี้ก็พยักหน้าแสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังเช่นกัน "ฉันรู้แล้ว ฉันจะไปเกลี้ยกล่อมให้เธอไปปรึกษาคู่หมั้นดีกว่า"

"งั้นเธอก็ไม่ต้องกังวลแล้วละ ถ้ายังมีเหตุการณ์อะไรอีกเธอก็โทรหาฉันได้ตลอดเลยนะ" ไอโมชินพูดกับเธอด้วยความอ่อนโยน "ถ้าฉันไม่รับโทรศัพท์ก็ส่งข้อความมาได้เลย มีเวลาแล้วฉันจะอ่านเอง"

เจียงอี่อันไฉนเขาพูดเช่นนั้นก็ส่งบลอสส์พักก่อนพูดขึ้น "ฉันคิดว่า... นายไม่ค่อยอยากสนใจฉันซะอีก"

"จะเป็นแบบนั้นได้ไง พวกเราเป็นเพื่อนกันนี่นา ในโรงเรียนฉันก็มีพวกเธอเป็นเพื่อนแค่นี้ก็คนเดียวแล้ว" ไอโมชินตอบกลับเธอไปซ้ำๆ

รอยยิ้มและท่าทางของไอโมชินเป็นธรรมชาติมาก เจียงอี่อันนึกถึงวันที่พวกเธอได้รู้จักกัน ทุกคนต่างก็ตกใจแทบตาย หลังจากนั้นไม่กี่วันเมื่อไอโมชินกลับมาที่โรงเรียน เขาก็วิ่งเอาलिस्टิกแท่งใหม่มาให้เธอและบอกว่าเขาค้นให้

เธอรออยู่หลายวันกว่าเขาจะกลับมาโรงเรียนจึงรู้สึกดีใจนิดๆ แต่เธอก็ยังจำคำพูดของหูเยียนเจ้อในคืนวันนั้นได้ตลอด ถ้อยคำวนเวียนอยู่ในใจมานาน สุดท้ายก็ได้ถามเขาว่าอยากไปกินข้าวเย็นด้วยกันหรือเปล่าอย่างที่เราต้องการ

ไอโมชินพยักหน้ายิ้มกล่าวว่าเขานัดกับสวีหยวนชวนเอาไว้แล้ว ตอนเย็นทุกคนจะไปกินข้าวด้วยกัน เธอคิดไปคิดมาก็ไม่แน่ใจว่าไอโมชินเข้าใจความหมายของเธอหรือเปล่า จึงรวบรวมความกล้าถามเขาอีกครั้ง

'ฉันมีตัวหนึ่งที่ยังไม่ได้ให้อยู่สองสามใบ ไปดูด้วยกันมั้ย'

'แฟนหนุ่มของฉันเป็นคนซีเหิง ถ้าไปดูหนังกับผู้หญิงสวยๆ เขาต้องโกรธแน่ขอโทษด้วยนะ'

เจียงอี้ฉานจำคำตอบในตอนนั้นของไอโมชินได้เสมอจึงรู้สึกสบายใจด้วยเหตุนี้เธอจึงพินิจตัวหนังสือใบออกมายัดมันให้เขา 'อะ งั้นให้นายกับแฟนของนายไปดูแล้วกันนะ'

ไอโมชินไม่ได้ปฏิเสธแถมยังบอกว่าจะเลี้ยงกาแฟเธอเป็นการตอบแทนด้วย หลังจากเลิกเรียนเขาก็ถือลาเต้ร้อนมาให้เธอจริงๆ ถึงเธอจะยิ้มและรับเอาไว้แต่ในใจก็รู้สึกหดหู่นิดๆ มาตลอด แถมยังรู้สึกแปลกๆ หลังจากที่ย้อฮายขายหน้ามาด้วย จากนั้นเธอก็มาเจอไอโมชินแค่ตอนที่เวย์อันฉีชวนเธอมาเท่านั้น แต่ทำทางที่ไอโมชินมีต่อเธอกลับไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย ขณะที่เธอกำลังพิจารณาสภาพจิตใจของตัวเองเธอก็คิดมาตลอดว่าไอโมชินน่าจะเห็นเธอเป็นเพื่อนร่วมชั้นธรรมดาเท่านั้น กระทั่งจบการศึกษาความคิดนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นตอนนั้นเมื่อได้ยินเขาบอกว่าเห็นเธอเป็นเพื่อน เธอจึงได้รู้สึกโล่งใจขึ้นมาจริงๆ

เจียงอี้ฉานยกยิ้มส่งอกแต่ก็อดถอนหายใจออกมาอีกครั้งไม่ได้ ทำทางผ่านคลาคลงเล็กน้อย "บอกตามตรงนะ ตอนนั้นฉันตกใจหมดเลย ตอนอยู่ในโรงเรียนมีหลายคนที่ยากจีบฉัน ไม้ง่ายเลยกว่าจะเจอคนที่ถูกใจสักคน แต่ปรากฏว่าคนคนนั้นดันมีแฟนหนุ่มซะได้"

ไอโมชินไม่คิดว่าเธอจะพูดถึงเรื่องเก่าขึ้นมาเลยอึ้งไปนิดหนึ่งก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ตั้งนานขนาดนี้แล้ว ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอยังคิดมากเรื่องนี้อีก"

"แค่ปลงตกนิดหน่อยเท่านั้นแหละ ทำไมฉันกับอันฉีจะต้องมาขอผู้ชายที่ชอบเพศเดียวกันด้วยนะ" เจียงอี้ฉานกลอกตา เธอทอดค้อมวางเสียงศีรษะครุ่นคิดก่อนเอ่ยปากพูดอีกครั้ง "ในเมื่อพวกเราเป็นเพื่อนสนิทกัน ถ้าฉันมีเรื่องก่อกวนใจ

ก็สามารถมาถามความเห็นของนายได้ใช่ไหม"

"เมื่อไหร่บ้างหรือไง" ไอโมชินมองเธอด้วยความสนใจ

"มันไม่เหมือนกัน อันนั้นฉันขอคำแนะนำแบบมืออาชีพของนาย" เจียงอ๋อันตอบกลับอย่างจริงจัง

"ฉันเธอก็ว่ามาสิ มีเรื่องอะไรที่เธอไม่ได้ถามฉันแล้วอยากถามฉันหรือ" ไอโมชินยกมือเรียกพนักงานมาเติมกาแฟให้พวกเขาอีกรอบ

"เพราะถามฉันฉันน่าจะอายุเกินไปต่างหาก" สีหน้าของเจียงอ๋อันลำบากใจเล็กน้อย "นายเองก็รู้ว่าเจียงหิงชวนตามจีบฉันมาตลอดใช่ไหม"

"แน่สิ แต่ฉันปฏิเสธเขาไปหลายรอบแล้วไม่ใช่หรือ" ไอโมชินต้องจำได้อยู่แล้วว่าหลังจากที่ถูกหุ่เยียนเจ๋อทั้ง เจียงหิงชวนก็ตามจีบเว่ยอันฉืออย่างโจ่งแจ้ง ถูกปฏิเสธไปหลายครั้งก็ไม่คิดเป็นจริงเป็นจัง ตอนอยู่ในโรงเรียน ขอแค่ช่วงเที่ยงมีเวลาว่างเขาก็จะมากินข้าวเพื่อคุยกับพวกเขาทั้งสี่คนเป็นประจำ เว่ยอันฉือกับเจียงหิงชวนเองก็หยอกล้อกันเหมือนปกติโดยไม่มีความกระอักกระอ่วน แต่เขาเคยได้ยินสวี่หยวนชวนบอกว่าเวลาอยู่ในที่ส่วนตัวเจียงหิงชวนจะตามจีบเว่ยอันฉืออย่างเอาเป็นเอาตาย จนกระทั่งเรียนจบก็ยังไม่ยอมถอยใจ

"ใช่ แต่ช่วงนี้เขาเปลี่ยนมาตามจีบฉันแล้ว" เจียงอ๋อันกล่าวด้วยความกลุ้มใจนิดๆ

ไอโมชินแทบจะพ่นกาแฟออกมา เขาพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ได้แต่มองเธออยู่นานกว่าจะถามอีกครั้ง "เขายอมแพ้กับฉันแล้วหรือ"

"เหมือนจะเป็นนั่นนะ..." เจียงอ๋อันหวนนึกถึงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา "ความจริงก่อนหน้านี้เขาก็มากินข้าวกับฉันบ่อยๆ อยู่แล้ว แต่ก็สนใจเรื่องของฉันดีตลอด บางทีก็ถามความคิดเห็นของฉันด้วย แต่ครั้งนี้มาตอนที่นัดฉันออกไปกินข้าวเขาก็ไม่เคยพูดถึงฉันได้เลย ตอนแรกฉันก็ไม่ได้คิดอะไรมาก จนกระทั่งเขาเริ่มพาฉันไปกินข้าวเที่ยง นัดฉันไปดูหนัง ซื้อของให้ฉัน ต่อให้ฉันปัญหาอ่อนแอไหนก็ยังรู้สึกว่ามีคนปกติเลย"

ไอโมชินรู้จักนิสัยของเจียงหิงชวน ถ้าพูดแบบหยาบคายหน่อยก็คืออวดดี แต่ความจริงก็เป็นคนเข้มแข็งมากและมีนิสัยทะนงตัวอยู่นิดหน่อย แต่ก็คงไม่ถึงกับ

ตามจีบเว่ยอันฉีไม่ติดเลยเปลี่ยนมาจีบเจียงอ้ออันเป็นการเอาคืนหรือ

"เธอน่าจะรู้จักนิสัยของหญิงชนดีกว่าฉันนะ ในเมื่อเขาตามจีบเธอก็น่าจะจริงจังแหละ" ไอโมชินไม่ได้พูดแทนเขา เจียงอ้ออันที่รู้จักเจียงหญิงชนมาก่อน ไอโมชินก็น่าจะรู้ดีแกใจอยู่แล้ว

"เพราะฉันจนถึงได้กลุ่มใจ" เจียงอ้ออันเติมน้ำตาลในกาแฟของตัวเองด้วยสีน้ำตาลขึ้น พอเติมไปถึงชั้นที่สามไอโมชินก็เลื่อนกระปุกน้ำตาลออกเสีย

"ฉันเธอคิดว่าเขาเป็นยังไงบ้าง" ไอโมชินถามอย่างอดทน ขณะเลื่อนกระปุกน้ำตาลไปยังจุดที่เธอเอื้อมมือไปไม่ถึงภายใต้สายตาคับแค้นใจของเจียงอ้ออัน

"ก็...เป็นเพื่อนที่ไม่เลวนะ แต่จู่ๆ ก็เปลี่ยนมาตามจีบบแบบนี้ ฉันเลยไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี แล้วก็ไม่สะดวกไปถามอันฉีด้วย เธอจะต้องอยากจับคู่พวกเราจนแทบทนไม่ไหวแหละ" เจียงอ้ออันตอบด้วยความกลุ้มใจ

"ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้เหรอ เขาตามจีบเธอก็ส่วนตามจีบไม่ได้บังคับให้เธอตอบรับเนี่ย ถ้าเธอรู้สึกลำบากใจก็ปฏิเสธขำๆละ นิสัยของเขาก็ชั่วช้าไม่ติดแล้วจะเป็นไม่ได้แม้แต่เพื่อนกันสักหน่อย" ไอโมชินเองก็ไม่ว่าตัวเองจะมีวันที่ต้องมาเป็นที่ปรึกษาเรื่องความรักเหมือนกัน ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็สั่นไม่หยุด เขาชี้เกียจตอบกลับเลยกดลงบนข้อมือ

ใช้ว่าคุณจะไม่รู้จักเจียงอ้ออันสักหน่อย ถ้าคุณยังให้ลุงเจียงถามต่อไปอีกตอนเย็นก็ต้องมาแล้วนะ

ไอโมชินดื่มกาแฟไปหนึ่งอีก เมื่อเห็นว่าโทรศัพท์เจียบไปก็ยกยืมเติมน้ำตาลใส่กาแฟของตัวเองไปชั้นหนึ่ง

เจียงอ้ออันคิดอยู่สักพักก็รู้สึกว่ามีเหตุผล เจียงหญิงชนเองก็ไม่ได้ทำอะไรมากไป ก็แค่ 'ถือโอกาส' ซื้อเต้าหู้หม้อไฟหรือซูปหมาล่าที่เธอชอบกินมาให้ออนกลางวันหรือตอนเช้าเวรเท่านั้นเอง นิดเธอไปดูหนังก็เป็นเรื่องธรรมดาตามเกมยังมอมตุ๊กตาที่ตัวเองเก็บสะสมไว้ให้เธอด้วย ที่สำคัญที่สุดก็คือท่าทางของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขาและเธอยังคงทำให้กันและกันขายหน้าและหัวเราะอีกฝ่ายอยู่เป็นประจำ ไม่ได้มีท่าที่เปลี่ยนไปเพราะจีบเธอเลย

"ที่นายพุดมาก็คถูก จันฉันก็...ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติก่อนแล้วกัน" เจียงอี่อันยกยิ้มขึ้นมา "ตอนแรกฉันอยากถามหยวนชวนสักหน่อย แต่ฉันคิดว่า ถ้าเจียงหนิงชวนตามจีบฉันจริงๆ ก็น่าจะบอกหยวนชวนไปตั้งนานแล้ว แบบนี้ ไม่ใช่ว่าฉันมาประเคนให้เขาถึงที่หรอกหรือ"

เธอไม่รอให้อิโมชินเปิดปากก็หยิบใบเสริจขึ้นมา "ขอบใจที่ฟังฉันพุด ตั้งเยอะตั้งแยะนะ เดี่ยวฉันเลี้ยงกาแฟเอง"

อิโมชินยกยิ้มส่ายหน้า แต่ก็ไม่ได้เอื้อมมือไปแย่งใบเสริจ "ถึงยังไง เธอก็ต้องอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน ไว้วันไหนเธอมีเวลา ตอนเที่ยงฉันค่อยเลี้ยงเธอก็ได้" แล้วกัน เธอข้าวเที่ยงมากินที่ห้องทำงานพวกเราก็ได้ ใบเสริจวันนี้ไม่ต้องจ่ายหรอก"

อิโมชินลุกขึ้นยืนโดยไม่รอให้เจียงอี่อันได้โต้แย้งก่อนเอ่ยเบาๆ "ฉันไม่ต้องจ่ายตั้งแต่วันมากินข้าวที่นี่นะ"

เจียงอี่อันเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ "จริงปะเนี่ย"

"จริงสิ ฉันมีบัตรนะ" อิโมชินโบกบัตรผ่านประตูที่หยิบออกมาจากกระเป๋าเสื้อ จากนั้นก็หยิบใบเสริจเดินไปที่เคาน์เตอร์แล้วรูดบัตรผ่านประตูเดินออกไป

"แบบนี้เรียกว่าไม่ต้องจ่ายเงินหรือ ที่จริงคือไปคิดบัญชีกับเจ้าของบัตรผ่านประตูนี้ใช่ไหม" เจียงอี่อันถลึงตามองเขา

"ใช่ แต่บัตรผ่านประตูใบนี้ไม่ใช่ของฉันหรอก" อิโมชินหย่อนบัตรผ่านประตูกลับลงไปในกระเป๋าเสื้อด้วยความขบขัน

ตอนแรกเจียงอี่อันก็อยากจะหยอกว่าใช่ของแฟนหนุ่มเขาหรือเปล่า แต่เมื่อคิดถึงคำพูดของหูเยียนเจ้ออีกครั้งก็ไมกล้ำถามออกไป "อิโมชินคุณบอกว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ก็เลยพุดอย่างสบายๆ" "ของบ้านแฟนฉันเอง บริษัทของพวกเขาอยู่ในตึกนี้"

"ว้าวว" เจียงอี่อันร้องว้าวยาวเหยียดและให้ความร่วมมืออย่างดีด้วยการหยอกล้อเขา "ที่แท้ก็เป็นคนใหญ่คนโตหล่อรวยสินะ"

"ประมาณนั้นแหละ" อิโมชินยกยิ้มออกมา หลังจากที่เขาพูดว่า

'บ้านแพน' ก็ล้มผัสได้ว่าเจียงหลี่มีความสุขขึ้นมา

เจียงอี้ฉันไม่เคยเห็นไอโมซินยิ้มแบบนี้มาก่อน แต่ไหนแต่ไรเขามักจะปฏิบัติต่อคนอื่นด้วยความอ่อนโยน สุภาพ และมีมารยาท ต่อให้รวมกลุ่มกินเหล้าหยอกล้อกับทุกคนก็จะเป็นคนที่มีลิมิตมากที่สุดอยู่ดี เธอไม่เคยเห็นไอโมซินแสดงสีหน้าอบอุ่นและมีรอยยิ้มเปี่ยมความรู้สึกแบบนี้มาก่อน

"นายคงต้องชอบแพนหนุ่มของนายมากแน่ๆ" เจียงอี้ฉันพูดออกไปโดยไม่มีปรีช่ายุ่ย พูดเสร็จแล้วถึงได้รู้สึกที่ตัวเองเหมือนจะไม่ระวังคำพูดไปหน่อย แต่ไอโมซินก็ยิ้มอีกครั้ง

"ใช่" เขาตอบกลับไปสบายๆ พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความรู้สึก

เจียงอี้ฉันเองก็ยิ้มตามเช่นกัน เธอพูดด้วยความอิจฉาหน่อยๆ "โชคดีจังถ้าพรุ่งนี้ฉันตอบรับเจียงหิงชวน มันต้องเป็นเพราะนายแน่ๆ"

"ฉันไม่ยอมเป็นแพะรับบาปหรอก อีกเดี๋ยวเธอไปซื้อนมแอปเปิ้ลของโกลเดนที่ซูเปอร์ฯ ด้วยนะ หมอช่งชอบอันนั้น แอปยัดไปให้เขาหน่อยแล้วเขาจะคุยง่ายมากเลย" ไอโมซินแถมเคล็ดลับการรับมือกับหมอช่งให้ซ้ำๆ เขาโบกมือให้เธอ หลังจากได้รับรอยยิ้มซาบซึ้งกลับมาต่างฝ่ายต่างก็แยกย้ายกันไปยังห้องทำงานของตัวเอง

บทที่ 2

สองสามวันต่อมา ไอโมชินกำลังยุ่งอยู่กับการติดตามเบาะแสของคดีบางอย่าง ที่มันไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากเขา แต่เมื่อเขาได้อ่านข้อมูลแล้ว รู้สึกว่าคดีนี้มีปัญหาค่อนข้างน้อยเลยเดินทางไปยังที่เกิดเหตุด้วยตนเอง จนสามารถจับกุมผู้ร้ายที่คอยสร้างความวุ่นวายอยู่ที่นั่นมานานสิบกว่าปีได้ แถมเขายังบังเอิญได้พบกับผู้ตายในคดีนี้ด้วย อีกฝ่ายจึงพยายามสุดชีวิตในการขอร้องให้เขาพาตนออกไปเพื่อแก้แค้นด้วยตัวเอง

แต่เป้าหมายการแก้แค้นที่ผู้ตายโหยหาอยู่ตลอดนั้นไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับ การตายของเขาโดยตรง ไอโมชินอธิบายเหตุผลให้ผู้ตายฟังอยู่ครึ่งค่อนวัน เขาก็ยังคงตื้อตึงไม่ยอมละทิ้งความคิด สุดท้ายไอโมชินทำได้เพียงจากมาท่ามกลางเสียงร้องตะโกนของอีกฝ่าย โดยวางแผนไว้ว่าจะจัดการต้นสายปลายเหตุของคดีนี้ให้เรียบร้อยก่อนค่อยว่ากัน

คดีนี้สืบสวนมาห้าหกวันแล้ว ในวันที่สี่ เจินซือจวินถึงได้รู้ว่าไอโมชินคอยตามเบาะแสคดีนี้อยู่ทุกวัน เขาจึงวิ่งไปถามไอโมชินว่าคดีนี้มีปัญหาหรือเปล่าด้วยความกังวลเล็กน้อย

"ไม่มีอะไรหรอก ผมแก้ปัญหาในที่เกิดเหตุหมดแล้ว ถึงคนตายจะยังจ้องก่อกวนอยู่ที่นั่น แต่เรื่องนั้นพวกคุณไม่ต้องยุ่งหรอก มันไม่เป็นอุปสรรคแน่นอน" ไอโมชินใจหัวที่กำลังมุดอยู่ในรายงานคดีขึ้นมาสารภาพแล้วก้มหน้าก้มตาพิจารณาต่อไป

เงินซื้อจวินยืมแห่งพลังคิดว่าอย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้ให้พวกเด็กในแผนกรู้เลยจะดีกว่า เมื่อเห็นไอโมชินต้งอกตั้งใจอ่านเอกสารขนาดนั้นเขาก็ขับไล่อีกฝ่ายก่อนพูดขึ้นว่า "อย่าหักโหมมากเกินไปเลย นายดูหัวหน้าหน่วยของพวกนายสิ เอาแต่พักผ่อนอยู่ตรงนั้นทุกที่ทุกวัน ถ้าไม่โดนงานไปกินกาแฟก็ใช้คอมพิวเตอร์ในกรมฯ เล่นเกมปลูกผัก จะขยับตัวก็ต่อเมื่อฉันเรียกเท่านั้นแหละ เพราะฉันนายเลียนแบบเขาก็ได้"

"คุณไม่เคยกินกาแฟของผมหรือ?!" เจียงเจิงฟางโผล่หัวออกมาท่าสาดเสียเทเสียจากด้านในห้องทำงาน

"แค่กั ฉันไปก่อนนะ ถ้าคดีนี้มีปัญหาก็มาหาฉันได้เลย 'ไม่ต้องเกรงใจ' เงินซื้อจวินพูดจบก็รีบผ่านไป

ไอโมชินสายหิ้วอย่างช่วยไม่ได้ หันไปก็เจออวีจิ้งเินเอยถามด้วยสีหน้าอิจฉาริษยา "หัวหน้าหน่วยครับ เมื่อไรผมจะได้กินกาแฟบ้างล่ะ"

"พิมพ์รายงานให้เสร็จก่อนเถอะ!" ในที่สุดเจียงเจิงฟางก็มีคนให้เรียกใช้แล้ว เขาถลึงตามองอีกฝ่ายโดยไม่เกรงใจสักนิด

อวีจิ้งเินหดคอกกลับแล้วหันไปพิมพ์รายงานต่อ ไอโมชินอยากจะทำอะไรก็ตามใจ อวีจิ้งเินแทบจะเป็นคนจัดการเอกสารของหน่วยคดีพิเศษทั้งหมด เขาอยากทำงานเอกสารสักหน่อยเจียงเจิงฟางก็ไม่ให้เขาทำ ไอโมชินจึงวางแผนว่าอีกเดี๋ยวจะออกไปข้างนอกแล้วเอากาแฟกลับมาปลอบใจอวีจิ้งเิน

"ผมจะไปสถานที่เกิดเหตุอีกรอบนะครับ" ไอโมชินตะโกนเข้าไปในห้องทำงานหัวหน้าหน่วยและออกไปพร้อมกับสายตาดูอิจฉาริษยาของอวีจิ้งเิน เขาลงมาจากชั้นสาม ยังไม่ทันถึงชั้นสองก็ได้พบกับเจียงหนึ่งชวน

"...พอได้เลย ฉันจะได้ไม่ต้องเดินไป อันนี้ให้นาย" เจียงหนึ่งชวนตกใจนิดหน่อยแต่ก็ยัดถุงพลาสติกบรรจุอาหารกลางวันมาให้เขาทันที ถุงใบนั้นร้อนฉ่ำว ไม่ต้องถือเอาไว้ในมือก็ยังสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิที่แผ่ออกมา

ไอโมชินไม่ได้รับมา เขาพูดด้วยรอยยิ้มว่า "พอเลย นี่นายวางแผนจะไปกินกับอ้ออันสินะ"

เจียงหนึ่งชวนเขินอายเล็กน้อย แต่ก็เก็บอาหารกลางวันของตัวเองกลับมา

อย่างไม่เกรงใจ "หย่วนชวนบอกนายเหวอ"

"อีอันบอกฉันต่างหาก นายทำให้เธอสับสนจนไม่มีใครให้ปรึกษาด้วย เธอเลยต้องมาถามฉันนี่ไง" ไอโมชินตอบเขาคล้ายหยอกล้อ

เจียงหนิงชวนมองเขาด้วยความอึ้งอยู่สักพักถึงได้ถามอย่างระมัดระวัง "จั้น...นายว่าไงบ้าง"

"ทำไมนายไม่ถามว่าเธอว่าไงบ้างล่ะ" ไอโมชินถามด้วยความสงสัย

เจียงหนิงชวนอึ้งนานกว่าเดิม สีหน้าก็ไม่น่ามองนิดหน่อย "แล้ว...แล้ว เธอว่าไงบ้าง"

ไอโมชินอดยิ้มไม่ได้ "ทำไมก่อนหน้านี้ฉันถึงไม่รู้ว่านายเป็นคนชื่อๆ แบบนี้นะ"

"เมื่อก่อนฉันก็ไม่รู้ว่านายเจ้าเล่ห์แบบนี้เหมือนกัน!" เจียงหนิงชวนรู้สึกเหมือนตัวเองถูกปั่นหัวก็โกรธจนนึกอยากทุบอาหารกลางวันในมือทิ้งไปซะเลย

ไอโมชินแย่งถุงอาหารกลางวันของเขาไปอย่างสบายๆ "ไปกินกับฉันเถอะ วันนี้หมอส่งพาคคนในแผนกไปกินข้าวแล้ว"

ถึงแม้เจียงหนิงชวนจะทำหน้าไม่เต็มใจ แต่เขาก็เดินตามไอโมชินไปแต่โดยดี

ไอโมชินพาเขาไปที่ห้องประชุมเล็กห้องหนึ่งบนชั้นหก ปกติจะไม่มีใครมาใช้ห้องนี้จึงมีคนนำอาหารกลางวันมากินที่นี่ไม่น้อย

เจียงหนิงชวนกินอาหารไปเสียๆ อย่างไม่รู้รสชาติ ไอโมชินปล่อยให้เขาสักพักถึงค่อยพูดขึ้นมา "เลิกคิดฟุ้งซ่านได้แล้ว ฉันบอกให้อีอันปล่อยไปตามธรรมชาติ นายก็ตามสถานการณ์ตอนนี้ไป ไม่ต้องไปบังคับตัวเองเกินไปก็พอ"

เจียงหนิงชวนโผล่อกแต่พอคิดก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอีกครั้ง "ทำไมเธอไม่ไปปรึกษาหย่วนชวนหรืออันจี้ล่ะ"

"หย่วนชวนก็คงพูดแต่เรื่องดีๆ ของนายใช้มัยล่ะ" ไอโมชินชำเลืองมองเขาแวบหนึ่ง "ถามอันจี้เหวอ นายคิดว่าอันจี้จะพูดอะไรล่ะ บอกว่านายเจอกับอีกคนแต่ไปจับอีกคนนั้นเหวอ"

"ฉันเปล่านะ!" เจียงหิงชวนรู้สึกไม่ยุติธรรม "ตอนแรกฉันก็ชอบอันชนิดหน่อย แล้วฉันก็รู้ว่าเธอชอบหูเยียนแจ่มมาตลอด แต่...ฉันเดาว่าฉันคงโกรธเพราะคำพูดก่อนจากไปของหูเยียนแจ่ม เขาเอาอะไรมาพูดว่าฉันไม่คู่ควรกับอันนี่?"

"..."

"อันนี้อาจจะรู้ว่าฉันแค้นไม่ได้ เลยปฏิเสธฉันมาตลอด"

"สรุปคือ...นายจริงจังกับอันนี่นั่นสิ"

เจียงหิงชวนอธิบายความคิดของตัวเองอย่างละเอียดก่อนมองไอโมชินด้วยแววตาคับแค้นใจ "ไอโมชินจึงอดตอบกลับไปอย่างจ่นปัญญาไม่ได้" "เรื่องพวกนี้นายพูดกับอันนั้นก็พอแล้วไม่ใช่หรือ มาพูดกับฉันจะมีประโยชน์อะไร"

"ใครให้เธอไปปรึกษานายล่ะ" เจียงหิงชวนเบะปาก "ฉันไม่พูดให้นายฟังแล้วจะไปพูดให้ใครฟัง"

ระหว่างที่เจียงหิงชวนกำลังโอดครวญ ไอโมชินก็กินไปได้พอสมควรแล้ว เขาเก็บกวาดอาหารของตัวเองให้เกลี้ยงอย่างไม่รีบร้อน "ตอนบ่ายหมอชิ่งจะมีการเตรียมชั้นสูตรศพ เขาต้องกลับมาก่อนพักเที่ยงแน่ ถ้านายลงไปตอนนี้ก็น่าจะเจออันนี่พอดี"

เจียงหิงชวนได้ยินแบบนั้นก็โยนกล่องอาหารทิ้งแล้ววิ่งไปทันที "ขอบใจช่วยจัดการข้าวที่ฉันจ่ายให้หน่อยนะ"

ไอโมชินยกยืมสายหน้าไปมา หลังจากช่วยจัดการอาหารเที่ยงที่ยังกินไม่หมดให้หมอนั่นแล้วถึงได้เดินลงไปช้าๆ เขาเองก็ไม่ได้เจอเจียงอิ่นมาสองสามวันแล้วเหมือนกัน เมื่อสองวันก่อนเธอรีบพุ่งมาพร้อมกับพิชชาสามกล่อง หลังจากบอกว่าให้พวกเขาเป็นอาหารเที่ยงเสร็จก็วิ่งไปจนไม่เห็นแม้แต่เงา ตอนนั้นหมอชิ่งกำลังจัดการคดีของพี่มดคืออาญาอยู่ แต่เจียงอิ่นคอยตามติดหมอชิ่งเพราะคดีอื่น เธอเลยได้แต่คร่ำพาดรเวลาของหมอชิ่ง ทำนองว่าหมอนิติเวชอาวุโสคนนี้เดินไปที่ไหนฉันก็จะตามไปที่นั่นด้วยเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครมาแซงคิว เพราะเธอต้องได้รับรายงานชั้นสูตรของเหยื่อในคดีของเธอก่อนที่จะสามารถกลับไปได้นอกจากนี้การได้ติดตามหมอนิติเวชอาวุโสสักสองสามวันก็เป็นโอกาสฝึกงาน

ที่หาได้ยากด้วยเช่นกัน เทียบกับหน่วยว่างๆ สบายๆ อย่างหน่วยคดีพิเศษแล้ว เธอเรียกได้ว่ายุ่งมากจนไม่สามารถปลีกตัวมาได้เลย

ไอโมชินเดินไปถึงปากทางบันไดชั้นสองก็เห็นเจียงอ้ออันกำลังหันหลังให้เขา และพูดคุยอยู่กับเจียงหนิงชวน เจียงหนิงชวนเหมือนจะกำลังบ่นอะไรบางอย่างกับเธอ พอเห็นเขาเดินมาก็ปิดปากเงียบทันที

"นายบอกเธอว่าฉันหน้าด้านกินอาหารกลางวันของนายเธอ" ไอโมชินเดินไปทางเจียงอ้ออัน

"ไชน่ะสิ แถมยังบอกว่าฉันออกไปกินข้าวไม่ยอมบอกเขาเลยด้วย" เจียงอ้ออันยกยิ้มให้เขา

เจียงหนิงชวนรีบพูดก่อนที่ไอโมชินจะเปิดปากพูดอีกครั้ง "วันก่อนฉันบอกไว้แล้วแท้ๆ ว่าฉันจะมากินข้าวที่สำนักงานใหญ่ด้วย เธอลืมเองต่างหาก ฉันเลยต้องเลี้ยงข้าวเสียวอไปฟรีๆ มื้อหนึ่งเลย"

"เป็นความผิดของตนเอง วันนี้เวลาจวนตัวเกินไป ฉันคิดว่าจะกลับมาทวงเตี้ยๆ แต่ใครจะรู้ว่าหมอชิงจะพาพวกเราไปกินข้าวล่ะ" เจียงอ้ออันยกยิ้มขอโทษ

"เลี้ยงข้าวสักมื้อจะเป็นไรไป ไม่คุ้มเธอ" ไอโมชินมองเขาทั้งที่ยังมีรอยยิ้มน้อยๆ อยู่

"...ก็ลาดียังไง ช่างเถอะ ฉันจะกลับแล้ว..." เจียงหนิงชวนมองไอโมชินแวบหนึ่งด้วยความไม่สบายใจ แต่ในใจก็พอจะรู้อยู่ว่าไอโมชินไม่ได้คิดจะจู้จี้จกใจ เขาจึงโบกมือแล้วเดินจากไป เขาเดินลงบันไดไปได้ไม่ถึงสองขั้นก็หันกลับมาพูดกับเจียงอ้ออันอีกครั้ง "งั้นวันหลังจะมาไหมนะ?"

เจียงอ้ออันกำลังจะหันหลังกลับไปพูดกับไอโมชินพอดี เธอชะงักไปก่อนจะมองเจียงหนิงชวนด้วยสีหน้าจริงจัง หลังจากนั้นค้างไปหลายวินาทีถึงได้พยักหน้าคล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ "ได้...วันหลังแล้วกัน"

เจียงหนิงชวนก็คลี่ยิ้มออกมา "อืม ไว้เจอกันวันหลังนะ"

"ถึงจะไม่มีคนถามความเห็นของฉัน แต่คราวนี้ฉันไม่ขอเอ่ยด้วยหรอกนะ"

ไอโมชินมองไปทางเจียงอ้ออันจนแทบจะทำให้เธอหน้าแดงและผลึกเขา

ด้วยความขัดใจเล็กน้อย "ใส่หัวไปเลย"

ไอโมซินรีบจากไปอย่างว่องไว เจียงหนิงชวนเลยก็รีบเดินลงบันไดไป ตอนที่เกิดเรื่องขึ้นไอโมซินไม่ทันได้ตั้งตัวเลยจริงๆ เขาอยู่ห่างจากเจียงอ้ออันที่อยู่ด้านหลังประมาณสองสามชั้นบันได เจียงหนิงชวนอยู่ห่างจากด้านหน้าของเขาประมาณสี่ห้าชั้นบันไดและยังคงยกยี้มมาให้เขาด้วยความล้าพองใจ

จู่ๆ เจียงหนิงชวนที่อยู่ด้านหน้าไอโมซินก็ตกบันไดด้วยท่าทางแปลกๆ ชนิดที่ไร้ซึ่งสัญญาณเตือนล่วงหน้า

ไอโมซินตกตะลึงไปเพียงชั่ววินาที ทันทีที่เจียงอ้ออันร้องตะโกนเขาก็ยกมือวาดวงกลมวงหนึ่งอย่างรวดเร็ว แต่มันกลับไม่สามารถคุมขังสิ่งที่ผลึกเจียงหนิงชวนเอาไว้ได้ เจ้าสิ่งนั้นดูเหมือนจะสังเกตเห็นว่าไอโมซินไม่ใช่คนธรรมดาเช่นกัน ดังนั้นพอลงมือเสร็จมันก็หมุนตัวหนีไปทางหน้าต่างบานที่ใกล้ที่สุดทันที

"เสียเวลานาน!" ไอโมซินเคลื่อนไหวอย่างไม่รีบร้อนและเรียกลูกพี่ลูกน้องตัวน้อยออกมาก่อน ไอหนานส่งเสียงตอบรับแผ่วเบาอย่างชัดเจน จากนั้นก็บินออกไปอย่างรวดเร็ว

"นายไม่เป็นไรใช่ไหม" เจียงอ้ออันพุ่งเข้าไปด้านหน้าเจียงหนิงชวนแล้วประคองเขาขึ้นมา เพื่อนร่วมงานที่เดินผ่านมาด้านข้างเห็นเหตุการณ์พอดีก็เข้ามาเช็กดูว่าเขาได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า "ทำไมถึงไม่ระวังแบบนี้ล่ะ ตกลงมาแรงมัย"

มีเพียงไอโมซินที่ยืนมองลงมายังเจียงหนิงชวนจากด้านบนบันไดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมอย่างที่สุด คล้ายกำลังสังเกตอะไรบางอย่าง

เจียงหนิงชวนแค่ขำแผลง เขาตอบสนองรวดเร็วจึงคว่ำราวจับเอาไว้ได้ที่ขาอย่างมากที่สุดก็เขี้ยวซ่า แต่ที่มือกลับรู้สึกเจ็บเล็กน้อยจากการคว่ำราวเมื่อครูเจียงอ้ออันพุ่งเข้าไปประคองเขา แต่เขายังไม่ทันได้ซาบซึ้งความรู้สึกเหมือนถูกคนผลึกก็ทำให้สันหลังของเขาเย็นวาบขึ้นมา

เมื่อเห็นว่าเจียงอ้ออันมีสีหน้ากังวลมากจริงๆ เขาก็ขมความสับสนในใจเอาไว้ก่อนยกยี้มปลอบเธอ "ไม่เป็นไร ฉันไม่ระวังเอง ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก"

"เย็นใจมัย" เจียงอ้ออันเองก็ไม่ได้บ่นเขา เธอประคองเขาขึ้นพร้อมกับเพื่อนร่วมงานที่ผ่านทางมา

เขาเพิ่งจะยืนขึ้นได้ก็เงยหน้าเห็นสายตาที่ไอโมชินกำลังจ้องมองมาที่ตัวเอง เขารู้สึกขนลุกชูไปทั้งร่าง แต่ก็ยังฝืนยิ้มพูดกับเจียงอ้ออัน "บอกแล้วไงว่าไม่เป็นไร เธอน่าจะกลับไปทำงานนะ ฉันออกไปเองก็ได้"

"แต่ว่า..." เจียงอ้ออันยังพูดไม่ทันจบ ไอโมชินก็เดินลงไปแล้ว เขาพูดด้วยสีหน้าปกติโดยไม่ได้จริงจังเหมือนก่อนหน้านี้อีก

"ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันจะพาเขาไปโรงพยาบาลเอง เธอกลับไปก่อนเถอะ เทียบกันแล้วฉันว่างกว่าเธอเยอะ"

เจียงอ้ออันได้ยื่นไอโมชินพูดแบบนั้นถึงได้วางใจปล่อยเจียงหนิงชวนไป แต่ก็ยังคงขมวดคิ้ว "หาหมอเสร็จแล้วก็ส่งข่าวมาบอกฉันด้วยนะ"

"รู้แล้วนา" เจียงหนิงชวนยกยิ้มโบกมือให้เธอรีบไปเร็วๆ และยังขอบคุณเพื่อนร่วมงานที่ช่วยประคองเขาครั้งแล้วครั้งเล่า คนอื่นเห็นว่าเขาดูเหมือนจะไม่เป็นไรแล้วก็แยกย้ายกันไป

เมื่อเจียงอ้ออันหมุนตัวจากไป ไอโมชินหันไปมองเธอแวบหนึ่ง เขาตัดสินใจชั่วขณะก่อนจะเอื้อมมือไปดึงแขนเธออย่างแรงทันทีจนทำให้เธอตกใจ

"มีอะไรเธอ" เจียงอ้ออันตกใจ

ไอโมชินจ้องหน้าเธอเขม็งด้วยสีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง "ยื่นมือขวามาให้ฉันดูสิ"

เจียงอ้ออันยื่นมือขวาออกมาให้เขาดูด้วยความสับสนมึนงง ไอโมชินคว้าข้อมือของเธอไว้และจ้องมองมืออีกฝ่ายอยู่ประมาณครึ่งนาทีจนทำให้เจียงอ้ออันรู้สึกประหม่า

เจียงหนิงชวนรู้สึกกังวล "เสี่ยวไอ มีอะไรเธอ"

ไอโมชินรู้สึกตกใจมากที่มีผีมาก่อนเรื่องต่อหน้าต่อตาเขา เดิมที่เขาคิดว่าเป็นปัญหาของเจียงหนิงชวน แต่เมื่อเขาหันไปมองเจียงอ้ออันแวบหนึ่งก็เห็นสีแดงร่ำไรตรงหว่างคิ้วของเธอ มันดูเหมือนจะเป็นนิมิตแต่งงาน แต่ปกติเขาจะมองไม่เห็นนิมิตแต่งงาน ดังนั้นนี่จะต้องไม่ใช่การแต่งงานของคน แต่เป็นการแต่งงานของผีแน่นอน

ปรากฏว่าตอนนี้ไอโมชินมองเห็นเส้นสมรสีแดงๆ บนฝ่ามือของเจียงอ้ออัน

จริงๆ มันเปล่งแสงวูบวาบ ซึ่งเมื่อสองสามวันก่อนยังไม่มีเหตุการณ์แบบนี้เลย

ตอนนั้นเองเสียวนานก็ลอยกลับมาอยู่ข้างกายเขาพร้อมพูดขึ้น "พี่ชายฉันเข้าไปไม่ได้ เขามีคนเช่นให้อยู่ค่ะ ครอบครัวนั้นใช้แซ่เซี่ย"

ไอโมตินปล่อยมือของเจียงอ้ออันก่อนเอื้อมมือไปลูบหัวไอนานให้เธอกลับไป จากนั้นก็เกยหน้าถามเจียงอ้ออัน "คู่หมั้นของลูกพี่ลูกน้องเธอที่กำลังจะแต่งงานแซ่เซี่ยหรือเปล่า"

เจียงอ้ออันตกตะลึง ครู่หนึ่งถึงได้พยักหน้า "นั่น...เกี่ยวข้องกับฉันเหรอ"

ไอโมตินขมวดคิ้วมองเธอ "เธอได้เอาของใช้ติดตัวอะไรไปให้ลูกพี่ลูกน้องของเธอหรือเปล่า"

"ลูกพี่ลูกน้องอะไร เจียงอ้ออันเกิดเรื่องอะไรขึ้นเหรอ" เจียงหิงชวนรีบตัดบทพวกเขา

เจียงอ้ออันได้แต่ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น เน้นนานกว่าจะตอบกลับ "เมื่อสองสามวันก่อนเธอมาอยู่ที่บ้านของฉัน เธอเอาอะไรไปฉันก็ไม่ได้สังเกตเหมือนกัน แล้วก็ไม่ได้นึกใจด้วย แต่เธอ...เธอไม่มีทางทำร้ายฉันหรอก พวกเราโตมาด้วยกัน เธอเป็นพี่สาวของฉันนะ"

เจียงอ้ออันเน้นย้ำอีกครั้งด้วยความระแวงเล็กน้อย "พี่สาวฉันไม่มีทางทำร้ายฉันหรอก"

ไอโมตินรู้สึกว่าการจัดการได้ยากที่สุด เขามองน้ำเสียงลง "ฉันไม่ได้บอกว่าพี่สาวเธอทำร้ายเธอ แต่พี่สาวเธอจะต้องทำเรื่องอะไรบางอย่าง... ที่ไม่รู้ว่าเป็นการทำร้ายเธอแน่นอน"

เจียงอ้ออันหวนคิดถึงเย็นวันก่อน ตอนที่เจียงหิงชวนส่งข้อความมาถามว่าวันนี้จะมากินข้าวกับเธอดีหรือเปล่า พี่สาวของเธอกำลังหิวผมให้เธออยู่ จากนั้นก็ช่วยทำความสะอาดหิวให้แล้วดึงเส้นผมที่อยู่บนหัวของเธอไปวางไว้บนกระดาดขี้ขูด เธอยังพูดกับพี่อยู่เลยว่าไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้นหรอก แคโยนทิ้งถึงขยะไปก็พอแล้ว ไม่อย่างนั้นอีกเดี๋ยวเธอจะทำความสะอาดเอง พี่สาวก็เพียงแต่พูดด้วยรอยยิ้ม

'ทุกทีเธอก็เอาแต่พูดว่าไม่ต้องยุ่งยากขนาดนั้น อีกเดี๋ยวค่อยทำ เพราะงั้น

ก็เลยไม่เคยได้ทำความสะอาดห้องเลยนะสิ'

เจียงอ้ออันแลบลิ้นโดยไม่ได้ปฏิเสธอีกฝ่ายและปล่อยให้พี่สาวเก็บกวาดห้องของเธอ พวกเธออยู่ด้วยกันแบบนี้มาตลอด

"ไม่เอาสิ พวกนายพูดมาให้รู้เรื่องนะ!" เจียงหนึ่งชวนร้อนใจมาก เขาเคยเห็นคดีของไอโมชินมาก่อนและรู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

"...ฉันน่าจะกลับไปได้แล้ว..." เจียงอ้ออันไม่รู้ว่าควรจะอธิบายกับเจียงหนึ่งชวนอย่างไร และไม่สามารถตอบคำถามของไอโมชินได้ จึงหมุนตัววิ่งออกไปจากสำนักงาน

ไอโมชินไม่ได้ไล่ตามเธอไป และรังเจียงหนึ่งชวนที่คิดจะตามไปเอาไว้ "ให้เวลาเธอได้คิดสักหน่อยเถอะ"

"จ้ะนายก็บอกฉันมาสิว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่" เจียงหนึ่งชวนสะบัดมือ ไอโมชินออกและถามเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ไอโมชินจ้องเจียงหนึ่งชวนพลางขมวดคิ้ว "ฉันต้องไปสืบก่อน ไปโรงพยาบาลกันก่อนเถอะ ฉันจะเล่าให้นายฟังระหว่างทาง"

"แค่มือถูกตึงจนเจ็บเอง!" ถ้าหาเจียงหนึ่งชวนไม่ได้เจ็บอยู่เขาอาจจะร้อนใจจนกระโดดขึ้นมาแล้ว

"ถ้าไม่ไปโรงพยาบาล ตอนเย็นนี้อันถามนายขึ้นมานายจะตอบยังไง" ไอโมชินพูดอย่างจริงจัง เขากวาดตามองตั้งแต่หัวจรดเท้าแทบหนึ่ง "อีกอย่างตอนนี้คนที่ค่อนข้างเสี่ยงอันตรายก็คือนาย ฉันจะพานายไปโรงพยาบาลก่อน แล้วค่อยคิดว่าจะต้องทำยังไงถึงจะจัดการสถานการณ์ของนายได้"

เจียงหนึ่งชวนได้ยินว่าตนเองค่อนข้างเสี่ยงอันตรายก็ทวนนึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาให้รู้สึกหวาดผวาก็มี เขายังคงรู้สึกตกใจเล็กน้อย ได้แต่ไปโรงพยาบาลตามความเห็นของไอโมชิน

หลังจากไอโมชินส่งเจียงหนึ่งชวนเข้าไปในห้องตรวจเรียบร้อยแล้ว เขาก็หยิบโทรศัพท์มาเช็กเวลาก่อนจะกดหมายเลข

"ฉันเอง นายรู้จักเพื่อนร่วมวงการคนไหนที่กำลังช่วยคนทำพิธีวิวาห์ผีหรือเปล่า" หลังจากไอโมชินได้ยินอีกฝ่ายตอบรับมาสั้นๆ ก็เอ่ยว่า "ใช่ แบบที่

ถูกต้องนะ"

อีกฝ่ายตอบกลับมาแต่ไม่กี่คำก็วางสายไป ไอโมชินไม่มีเวลาแม้แต่จะเอ่ยขอบคุณด้วยซ้ำ จึงได้แต่ส่งข้อความไปขอบคุณอีกฝ่ายแทน

เขาเก็บโทรศัพท์มือถือและครุ่นคิดอยู่สักพัก เมื่อนึกถึงคำพูดของเจียงอ้ออันที่ว่าพี่สาวไม่มีทางทำร้ายเธอเขาก็รู้สึกเสียใจแทนเธอนิดหน่อย เพราะเขาเคยเห็นมามากเกินไป ทั้งยังเคยได้ยินผู้คนมากมายพูดว่าพี่สาวพี่ชายน้องสาวน้องชายของเขาหรือเธอไม่มีทางทำร้ายพวกเขาหรอก แต่น่าเสียดายที่ความเป็นจริงกลับไม่ใช่แบบนั้น บางครั้งคนที่ลงมือก็เป็นพ่อแม่ด้วยซ้ำ ยิ่งกว่านั้นก็คือคนข้างหมอนที่อยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืน

ไอโมชินอยากเชื่อว่าพี่สาวของเจียงอ้ออันไม่มีทางทำร้ายเธอ แต่ถ้าไม่ได้ผ่านพี่สาวของเธอ อีกฝ่ายก็ไม่มีทางจัดงานวิวาห์ได้แน่นอน นอกจากนี้...

ไอโมชินมองดูนาฬิกาดิจิตอลที่มีปฏิทินรายเดือนบนพื้นหลัง หลังจากวันซุนเฟิงก็จะเป็นวันซิงหมิง เขาเองก็ไม่มีเวลามากพอจะค่อยๆ จัดการมันเหมือนกัน

ไอโมชินขมวดคิ้วมุ่นและอดถอนหายใจยาวๆ อีกครั้งไม่ได้

今志異之莫逆於心 二
Jin Zhi Yi Zhi Mo Ni Yu Xin 2

คน • สือ • วิญญาณ 2
สืออู่ เขียน
G.N Voyager แปล

จำนวน 256 หน้า
ราคา 299 บาท

Original Traditional Chinese Edition published in 2020 by Reve Books
Published originally under the title of 《今志異之莫逆於心 二》
(Jin Zhi Yi Zhi Mo Ni Yu Xin 2)
Author © 蒔舞 (Shi Wu)

Thai edition rights under license granted by 蒔舞 (Shi Wu)
Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd., Taiwan
Illustrations by Ooi Choon Liang
Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3021-9

ภาพประกอบ Ooi Choon Liang

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

“ไม่มีทางจัดวิวาห์ให้ได้จริงๆ หรือก
มันก็เป็นแค่การปลอมโยนคนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้นแหละ”

ไอไม่ชินผู้เอ่ยคำพูดนี้กับเพื่อนสาวในวันนั้น
กลับต้องมาปวดหัวกับปัญหาที่มีคนถึงต้นจะให้คนเป็นผูกติดกับคนตาย
เมื่อเพื่อนสมัยเรียนของเขาอย่าง**เจียงอ้ออัน**ต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันยากจะทำไ
เพราะมีคุณแม่ที่มีใจสำเริงคนหนึ่งหมายจะผูกเส้นสมรสของเธอ
เกี่ยวพันไว้กับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนผู้ล่วงลับของตนเอง
ซ้ำยังจริงจังถึงขั้นคิดจะให้หญิงสาวตามไปปรนนิบัติลูกชายในโลก
ให้เหมือนเป็นการแต่งงานจริงๆ อีกด้วย!

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-3021-9

9

786160 630219

ราคา 299 บาท